

P.S. Ți-ai șters ochii? Bun! Acuma ascultă cele ce urmează, fără să te impacientezi. Azi am chef de vorbă: sper că și se cunoaște! Asta-i o caracteristică a Bucureștiului. La Iași ai chef să taci – tu, nu eu –, aici ai chef să vorbești – eu, nu tu. În fond, asta-i o caracteristică a mea. Fraternizez cu Bucureștiul limbut ca și mine.

Ascultă un poem.

Deschid mai întâi o paranteză. După ce mi-am făcut baia – dragă Melizando, penița e îngrozitoare (scârțâie și zgârie), dar Benjaminul e epatant: are o odaie de baie și niște halate și niște parfumuri!... – vrasăzică, după ce mi-am făcut baia intru în biroul Benjaminului: îl surprind într-o poză inspirată, cu mâna pe frunte – ca statuile pansive, părul vâlvoi, specialitatea casei, ochii languroși, de rigoare. Imediat l-am trimis să se calmeze la duș și i-am luat locul. Sunt nevoită, oricât te vei indigna, să deschid o nouă paranteză. Dar fiindcă suntem pe teritoriul unei alte paranteze, deschisă mai sus, s-o numim pe aceasta – tot avem noi moldovenii mania diminutivelor – o paranteziță, sau parantezișoară, sau parantezelă, sau parantezuscule.

Am făcut o descoperire a cărei însemnătate nu-ți va scăpa, și pe care te rog s-o comunici profesoarei noastre de română pentru ca aceasta la rândul ei s-o comunice Academiei Române. Formulez descoperirea mea astfel: scaunul sau fotoliul „cheie de boltă” în explicarea scriitorului sau a operei.

Această lapidară formulă este punctul de plecare al noii teorii pe care deocamdată o schițez numai.

Ca să fii scriitor – mai întâi – trebuie să scrii. Ca să scrii, trebuie să stai. Ca să stai trebuie să ai pe ce ședeai. Așadar, ca să fii scriitor, trebuie să ai un scaun sau un fotoliu pe care să stai. Restul vine de la sine, dacă nu vine...

Dar ce este scaunul sau fotoliul în raport cu scriitorul? Aici e totul. Este sinteza „rasei”, „mediului”, „circumstanțelor” – să m-dudă Taine! – și a eredității.

Sinteza rasei: evident, un scriitor de rasă albă își va alege un scaun civilizată, un scaun care să-i poată oferi confortul a cărui nevoie e organică tuturor celor care aparțin acestei rase care și-a pierdut coada de foarte multă vreme; dar un scriitor de rasă neagră? Aici îmi vei putea obiecta – tu sau, eventual, Academia Română – că oamenii de rasă neagră nu stau pe scaune. Ei și! Dacă nu stau pe scaune asta înseamnă că nu scriu. Dovediți-mi contrariul, citând în original operele unui scriitor de rasă neagră, care se poartă gol, e antropofag și nu stă pe scaun. Exclud rasa neagră. Când va binevoi să stea pe scaun, vom sta de vorbă.

Ionel Teodoreanu,

La Medeleni, vol. II,

Prefață de Paul Cernat,

Editura Litera Internațional, București, 2009, p. 136-137